

ligen emedan de äga ett så starkt hudpansar att de därigenom kunna trotsa boets rättmätiga ägare. Bland skalbaggarerna är det särskilt vissa arter bland kortvingarnas familj, som på detta sätt ansluta sig till myrorerna.

I sällskap med våra nord- och mitteleuropeiska myror leva fyra olika arter av det till kortvingarna hörande släktet *Dinarda*. Var och en av dessa fyra skalbaggsarter har sin egen värdmyra: *Dinarda dentata* (den tandade *Dinardan*) lever hos den blodröda myran (*Formica sanguinea*), Märkel's *Dinarda* (uppkallad efter en prof. Märkel) bor hos den röda skogsmyran (*Formica rufa*), Hagen's *Dinarda* hos en annan myra vid namn *Formica exsecta* och slutligen dvärg-*dinardan* hos en varietet av den myra, som kallas *Formica fuscorufibarbis*. Genom sin tillplattade kroppsform, sina korta ben och kän-selspröt äro *Dinarda*arterna tämligen väl skyddade mot angrepp från sina värdar, och tolereras därför vanligen av dem utan synbar ovilja: de gälla för oåtkomliga, ehuru de redan på grund av sin kroppsstorlek — de äro i det närmaste lika stora som myrorerna — måste ådraga sig dessas uppmärksamhet. Deras skyddsdräkt visar emellertid hos de olika arterna bestämda egendomligheter, som yttrar sig däri, att *varje art med hänsyn till storlek och färg överensstämmer med den myrari, hos vilken den parasiterar*. Ju mindre värdarna äro och ju mindre smygvrår boet erbjuder, desto mindre måste också snyltgästerna vara för att icke ertappas. Hos de